

— Ще идем в моята столица, — отговори неопределено владетелят, защото схвана защо питаше планинецът. — Това е най-големият и най-красивият град на земята. На Орфея ще дам цял палат и колкото прислужници и роби иска. Ще си свири там и ще си живее на воля и в охолство...

Башата мълчеше.

Владетелят започна да барабани нетърпеливо по страничното облегалo на своя стол. Той погледна под вежди планинеца и дигна глава:

— Ти съгласен ли си!

— Ще може ли да си идва по-често? — попита глухо Примо.

— Па... ще си идва... когато може и... когато иска, — рече колебливо владетелят.

— Не знам, — сви рамене Примо, — каквото каже детето, това ще е.

— А на тебе ще ти направя голяма и хубава къща, каквато на три дни и три нощи път наоколо не ще можеш намери. Ще оставя майстори и още утре ще поръчам материал от вашия град. И дрехи ще ти изпратя от моята столица. Най-хубавите и най-здравите дрехи каквито се тъчат под небето.

Башата мълчеше.

— Ще ти оставя един цял товар жълтици. Ти ще станеш най-богатият човек в цялата планина. А и в равнината надолу няма кой да се мери с тебе. С тия пари ти ще си живееш господарски и няма никога да изпадаш в беда. А?

Башата мълчеше.

— Ще ти дам и едно избрано стадо от хилядо брави! — рече възторжено владетелят. — Ще ти пратя овце от другия край на моите земи — такива едри овце с такава буйна и мека вълна няма никъде другаде... — Башата дигна очи, които, при